

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/162/2021
Identifikačné číslo spisu:	1317212320
Dátum vydania rozhodnutia:	14.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1317212320.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne S. U., narodenej XX. T. XXXX, S. B., U. K. XX/XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Mudrákom, Bratislava, Hviezdoslavovo námestie 13, proti žalovanej obchodnej spoločnosti MEDICAL GLASS, a.s., Bratislava, Agátová 22, IČO: 35 819 651, zastúpenej advokátskou kanceláriou DT LEGAL, s.r.o., Bratislava, Kvačalova 28, IČO: 35 890 878, o zaplatenie 5 975,46 eura s príslušenstvom, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 24Cpr/17/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. októbra 2020 sp. zn. 2CoPr/9/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. októbra 2020 sp. zn. 2CoPr/9/2019 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. februára 2019, č. k. 24Cpr/17/2017-163 zamietol žalobu a rozhodol tak, že žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 15, § 19, § 60 ods. 1 a 2, § 76 ods. 2 písm. c) a § 76 ods. 3 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“). Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni odstupné v sume 5 975 eur s úrokmi z omeškania 5 % ročne od 31. januára 2017 do zaplatenia, pretože 31. mája 2016 strany uzatvorili dohodu o skončení pracovného pomeru z dôvodu, že žalobkyňa je dlhodobo nespôsobilá na výkon práce a vzhľadom na jej zdravotný stav žalovaná nemá možnosť ju ďalej zamestnávať. Uvedenú dohodu uzavreli na podklade vydaného posudku o zdravotnej spôsobilosti na prácu doručeného žalovanej 30. mája 2016. Dňa 1. decembra 2016 Univerzitná nemocnica Bratislava, Klinika pracovného lekárstva a toxikológie, lekárka L. C. L.G., vydala lekársky posudok o uznaní choroby z povolania a ohrozenia chorobou z povolania č. 21/2016, ktorým uznala žalobkyni chorobu z povolania - syndróm karpálneho tunela. Pre uvedenú chorobu sa žalobkyňa liečila dlhodobo, v rokoch 2011 a 2013 absolvovala operácie. Žalobkyňa mala za to, že pracovný pomer bol ukončený z dôvodu choroby z povolania. Dlhodobá zdravotná nespôsobilosť žalobkyne na výkon práce

bola v dohode výslovne uvedená, pričom žalobkyni bola uznaná choroba z povolania približne pol roka po skončení pracovného pomeru. Z toho dôvodu patrí žalobkyni odstupné vo výške 10-násobku priemerného mesačného zárobku.

1.2. Pracovný pomer strany ukončili dohodou bezprostredne po tom, čo žalobkyňa bola uznaná za zdravotne nespôsobilú na dohodnutú prácu. Súd vychádzal z toho, že obe strany ju podpísali dobrovoľne, bez iných ústnych dohôd a výhrad, a skutočným dôvodom skončenia pracovného pomeru bola pracovná nespôsobilosť žalobkyne stanovená bezprostredne predchádzajúcim lekárskeym posudkom. Prejav vôle strán zachytený v dohode o skončení pracovného pomeru neumožňuje za uvedených okolností taký výklad, že strany chceli ukončiť pracovný pomer pre nemožnosť vykonávať prácu pre chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou. Z dokladov, ktoré preukázateľne musela mať žalovaná k dispozícii, nemohlo byť žalovanej zrejmé, že v dobe podpísania dohody žalobkyňa trpí chorobou z povolania. V lekárskeych posudkoch o zdravotnej spôsobilosti bol vždy uvedený len záver lekára, že žalobkyňa je spôsobilá na výkon posudzovanej práce, resp. že je spôsobilá s obmedzením, žiadne podrobnosti o jej zdravotných problémoch, liečeniach alebo operáciách. Žiadna skutočnosť nenاسvedčovala ani pre záver, že žalovaná pri dohode o výške odstupného konala v rozpore s dobrými mravmi alebo že by využila omyl žalobkyne a argument žalobkyne, že žalovaná vzhľadom na svoje vedomosti a zázemie musela poznať chorobu z povolania ako dôvod skončenia pracovného pomeru, súd neuznal. Súd prvej inštancie podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu Žilina z 25. októbra 2016, sp. zn. 11CoPr/10/2016. O tom, že by žalovaná odmietla od žalobkyne prevziať nejaké doklady o jej zdravotnom stave alebo, že by od nej vyžadovala vykonávať prácu v rozpore s lekárskeym posudkom z roku 2013, žalobkyňa neuviedla žiadne konkrétne tvrdenia, ani z predložených dôkazov také skutočnosti nevyplynuli. Svedeckú výpoveď lekára, ktorý vypracoval posudok o zdravotnej nespôsobilosti žalobkyne súd nepripustil, pretože tento svedok nemohol uviesť nič bližšie ku skutočnostiam, ktoré mohli mať význam pre rozhodnutie, najmä k okolnostiam skončenia pracovného pomeru. Na základe uvedených skutočností nemôže podľa súdu dodatočné uznanie choroby z povolania meniť výpovedný dôvod a tým aj dohodnutú výšku odstupného. Z rozsudkov Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len „NS ČR“) sp. zn. 21Cdo/1599/2002 a sp. zn. 21Cdo/448/2014, na ktoré poukazovala žalobkyňa, vyplývali závery, ktoré neboli relevantné v tomto spore a navyše sa tieto rozhodnutia týkali iného skutkového stavu - pracovného úrazu, o ktorom zamestnávateľ musel mať vedomosť pri ukončovaní pracovného pomeru.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“), na odvolanie žalobkyne, rozsudkom z 21. októbra 2020 sp. zn. 2CoPr/9/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odstupné predstavuje plnenie, ktoré zamestnávateľ poskytuje jednorazovo zamestnancovi v súvislosti so skončením pracovného pomeru, ktoré má zamestnancovi pomôcť prekonať sociálnu situáciu, v ktorej sa ocitol preto, že stratil dovtedajšiu prácu. Zamestnanec má nárok na odstupné len v prípade zákonom daných dôvodov. V dohode o skončení pracovného pomeru strán sporu z 31. mája 2016 je ako dôvod skončenia pracovného pomeru uvedená dlhodobá nespôsobilosť žalobkyne na výkon práce a nemožnosť žalovanej žalobkyňu ďalej zamestnávať. Strany sporu k času skončenia pracovného pomeru disponovali len lekárskeym posudkom o zdravotnej spôsobilosti žalobkyne na prácu vystaveným L.. U. Q. 3. mája 2016, ktorý žalovaná prevzala 30. mája 2016, a v ktorom nie je uvedená diagnóza. Na základe tohto lekárskeho posudku žalobkyňa so žalovanou dobrovoľne uzavrela dohodu o skončení pracovného pomeru. V súvislosti s lekárskeym posudkom odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 3Cdo/150/2005. Aj keď v článku 8 Zákonníka práce sú pracovnoprávne vzťahy v čase neschopnosti zamestnancov na prácu, z dôvodov choroby vo zvýšenej miere chránené zákonom a žalobkyňa je ako bývalý zamestnanec žalovanej slabšou stranou sporu, nie je podľa názoru odvolacieho súdu možné stotožniť sa s názorom žalobkyne, že zistenie choroby z povolania je pre priznanie zodpovedajúcej výšky odstupného (desaťnásobok priemerného mesačného zárobku) irelevantné a relevantný je čas vzniku choroby z povolania, respektíve faktická existencia choroby z povolania k času skončenia pracovného pomeru, pretože pre vznik nároku zamestnanca na odstupné sú rozhodujúce okolnosti, ktoré nastali v čase, v ktorom bol so zamestnancom, ktorý sa stal vzhľadom na svoj zdravotný stav dlhodobo nespôsobilým na prácu, skončený pracovný pomer (§ 15 Zákonníka práce). Priznanie odstupného vo

výške desaťnásobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca bolo k 31. máju 2016 viazané na rozviazanie pracovného pomeru dohodou z dôvodov uvedených v § 76 ods. 3 Zákonníka práce. Odstupné vo výške najmenej desaťnásobku priemerného mesačného zárobku zákon nepriznáva zamestnancom, s ktorými bol skončený pracovný pomer pre dlhodobú stratu spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu vzhľadom na ich doterajší zdravotný stav, pretože na rozdiel od choroby z povolania nemusí byť pracovná nespôsobilosť vyvolaná len a výlučne vykonávanou prácou, alebo v súvislosti s jej výkonom. U žalobkyne bola choroba z povolania, ktorá vznikla počas trvania pracovného pomeru u žalovanej, priznaná podľa hlásenia všeobecnej lekárky žalobkyne L. Y. 1. decembra 2016 (po skončení pracovného pomeru). Skutočnosť, že zdravotné problémy žalobkyne k času skončenia pracovného pomeru budú vyhodnotené ako choroba z povolania k času skončenia pracovného pomeru dohodou neboli ani žalobkyni ani žalovanej známe a žalovanej potom nemožno pri všeobecnej vedomosti o zdravotnej nespôsobilosti žalobkyne vyčítať, že by využila neznalosť žalobkyne a ponúkla jej dohodu o skončení pracovného pomeru na škodu žalobkyne, s úmyslom vyhnúť sa zaplateniu odstupného vo výške podľa § 76 ods. 3 Zákonníka práce. Z výsledkov dokazovania v súdnej veci nie je možné ustáliť, že by žalovanej k času skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou bolo alebo mohlo byť známe, že žalobkyňa nie je schopná ďalšieho výkonu práce pre chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou, respektíve že by jej bola známa súvislosť medzi skutočnosťou, že nesmie vykonávať doterajšiu prácu pre ochorenie, ktoré je chorobou z povolania a dohodou o skončení pracovného pomeru dohodou so žalobkyňou, čím sa skutkový stav odlišuje od skutkového stavu, na ktorom založil právny záver NS ČR v rozhodnutí z 21. januára 2014 sp. zn. 21Cdo/983/2013, keď v označenej veci zamestnávateľ mal vedomosť o tom, že zamestnanec prácu nemôže vykonávať pre následky pracovného úrazu. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 387 odsek 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, jeho prípustnosť odôvodnila § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Žalobkyňa žiadala zmeniť rozsudok odvolacieho súdu tak, že vyhovie žalobe žalobkyne a prizná jej náhradu trov konania v celom rozsahu.

3.1. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietala, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je nedostatočné a nevyporiadava sa s podstatnými odvolacími argumentmi. Žalobkyňa v odvolaní argumentuje rozhodnutiami najvyššieho súdu a NS ČR v otázke, že dôvod uvedený v dohode o skončení pracovného pomeru nie je pre súd kogentný, ale súd je povinný ho skúmať a zisťovať skutočný materiálny dôvod skončenia pracovného pomeru. Chýba riadne zdôvodnenie toho, že choroba z povolania potvrdená neskorším posudkom je pre výšku nároku na odstupné irelevantná. Odvolací súd sa riadne nevysporiadal so závermi rozhodnutia NS ČR z 21. januára 2014 sp. zn. 21Cdo/983/2013. Prípustnosť tohto dovolacieho dôvodu žalobkyňa odvodzuje aj z toho, že oba sudy rozhodovali formalisticky a vôbec sa nezaoberali podstatou aplikovaných zákonných ustanovení.

3.2. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietala, že oba sudy nižšej inštancie prakticky nezisťovali skutočný dôvod dohody o skončení pracovného pomeru, ale uspokojili sa len s dôvodom uvedeným v dohode bez jeho bližšieho skúmania, čím sa mali odchýliť od rozsudku najvyššieho súdu z 28. novembra 2012 sp. zn. 6Cdo/116/2011, rozsudku NS ČR z 9. apríla 2003 sp. zn. 21Cdo/1599/2002 a rozsudku NS ČR z 18. decembra 2014 sp. zn. 21Cdo/448/2014.

3.3. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP namietala, že v súdnej praxi nebola vyriešená otázka nároku na odstupné podľa § 76 ods. 3 Zákonníka práce, ak bol posudok o chorobe z povolania vydaný po skončení pracovného pomeru resp. uzatvorení dohody o skončení pracovného pomeru. Právnymi otázkami zatiaľ nevyriešenými rozhodovacou praxou majú byť: 1/ Má súd zisťovať skutočný materiálny dôvod skončenia pracovného pomeru, obzvlášť skončenia pracovného pomeru dohodou? 2/ Aj keď je formálny dôvod skončenia pracovného pomeru uvedený v dohode o jeho skončení pravdivý, ale tento je spôsobený chorobou z povolania, má súd skúmať túto hlbšiu príčinu a patrí v takomto prípade zamestnancovi odstupné podľa § 76 ods. 3 Zákonníka práce? 3/ Vzniká zamestnancovi nárok na odstupné podľa § 76 ods. 3 Zákonníka práce, ak choroba z povolania nebola ku dňu uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru, prípadne ku dňu skončenia pracovného pomeru, uznaná lekárskeho posudkom podľa § 31a zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane,

podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, hoci zamestnanec bol pre tú istú chorobu pracovnou lekárskou službou uznaný za trvale nespôsobilého na výkon práce?

4. Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že žalobkyni nevznikol ani nemohol vzniknúť nárok na odstúpné vo výške 10-násobku priemerného mesačného zárobku, keďže s ňou nebol skončený pracovný pomer pre chorobu z povolania, pretože skutočným dôvodom bola dlhodobá nespôsobilosť žalobkyne na dohodnutý výkon práce, strany sporu nemali v čase uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru vedomosť o existencii choroby z povolania, neboli naplnené podmienky pre aplikáciu mimoriadneho zvýšenia odstúpného. Dohoda bola prejavom vedomej, zhodnej, slobodnej a vážnej vôle žalobkyne a žalovanej a to aj čo do dôvodu skončenia pracovného pomeru uvedeného v dohode. Dovolanie žalobkyne navrhla zamietnuť a žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala advokátom zastúpená (§ 429 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka, vychádzajúc z obsahu dovolania, v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namieta a) nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu a b) formalistické rozhodovanie nižších súdov.

7.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

7.2. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10).

7.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

7.4. Jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je povinnosť súdu vyrovnať sa s argumentmi sporovej strany. Osobitným prípadom povinnosti súdu vyrovnať sa s argumentom sporovej strany je povinnosť súdu vyrovnať sa s argumentom poukazujúcim na judikatúru vrcholných súdov (dovolacieho, či ústavného súdu). V tomto kontexte nie je úlohou skúmať, či zo strany súdu boli poskytnuté vecne správne odpovede, ale či nastolené otázky relevantného významu pre vec boli zodpovedané dostatočne vyčerpávajúco. V nadväznosti na uvedené je dôležité rešpektovať postup v rozhodovaní rešpektujúci princíp právnej istoty, podľa ktorého obdobné situácie majú byť posudzované rovnako, resp. ak sú riešené odchylnym spôsobom, musí byť tento odklon

dostatočne a objektívne i rozumne odôvodnený (porovnaj čl. 2 v spojení s § 393 ods. 3 CSP).

7.5. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v podstate zaujal právny záver, že pre priznanie odstupného v prípade skončenia pracovného pomeru dohodou je podstatné vychádzať iba z dôvodov a okolností známych pri jej uzatvorení. Odvolací súd sa s týmto názorom v plnom rozsahu stotožnil (viď bod 14 jeho odôvodnenia), pričom uviedol, že „pre vznik nároku zamestnanca na odstupné sú rozhodujúce okolnosti, ktoré nastali v čase, v ktorom bol so zamestnancom, ktorý sa stal vzhľadom na svoj zdravotný stav dlhodobo nespôsobilým na prácu“ a tiež „Odstupné vo výške najmenej desaťnásobku priemerného mesačného zárobku zákon nepriznáva zamestnancom, s ktorými bol skončený pracovný pomer pre dlhodobú stratu spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu vzhľadom na ich doterajší zdravotný stav, pretože na rozdiel od choroby z povolania nemusí byť pracovná nespôsobilosť vyvolaná len a výlučne vykonávanou prácou, alebo v súvislosti s jej výkonom.“ Uvedená argumentácia odvolacieho súdu nedáva špecifickú odpoveď žalobkyni na jej osobitnú námietku nastolenú aj s ohľadom na judikatúru dovolacieho súdu (6Cdo/116/2011) ohľadom zisťovania (faktického) skutočného dôvodu skončenia pracovného pomeru pre účely vzniku nároku na odstupné v zmysle § 76 Zákonníka práce uplatnenú žalobkyňou už v konaní pred súdom prvej inštancie (viď vyjadrenie zo 14. januára 2019 - čl. 122 až 125 spisu) i v odvolaní (viď čl. 170 až 173 spisu) v dôsledku choroby z povolania na základe lekárskeho posudku z 1. decembra 2016. Súd prvej inštancie a odvolací súd vo svojom odôvodnení poskytol len všeobecnú (formálnu) odpoveď o nestotožnení sa s argumentáciou žalobkyne, súdy dostatočne a presvedčivo nevysvetlili, akými konkrétnymi právnymi úvahami sa riadili a prečo neprihliadali ani na judikatúru dovolacieho súdu, predovšetkým na označený rozsudok najvyššieho súdu z 28. novembra 2012 sp. zn. 6Cdo/116/2011, v ktorom tento mimo iného uviedol, že „pre posúdenie naplnenia hmotnoprávných predpokladov pre priznanie odstupného v zmysle § 76 ods. 1 Zákonníka práce nie je dôležité to, aký dôvod rozviazania pracovného pomeru zamestnávateľ so zamestnancom dohodli, ale to, či nimi uvedený dôvod (ne)bol fakticky aj naplnený“. Nie je vylúčené, že skutočný dôvod skončenia pracovného pomeru dohodou môže byť zisťovaný súdom až v spore o odstupnom pri skončení pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov. Pri skúmaní, či (ne)bol naplnený dôvod skončenia pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov (napr. pre pracovný úraz, chorobu z povolania, pre ohrozenie touto chorobou, alebo pre stratu spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu) súdy vychádzajú z lekárskeho posudku. Ak taký posudok nebol v čase skončenia pracovného pomeru vydaný, môže byť pre účely zistenia faktického dôvodu skončenia pracovného pomeru zisťovaný zo znaleckých posudkov vydaných neskôr a to aj v súdnom konaní o odstupnom.

7.6. Povinnosť súdu vyrovnávať sa s argumentáciou sporovej strany je súčasťou základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Iba tým, že súd vysvetlí, či a prípadne prečo nevzal v úvahu argumenty sporovej strany, dá najavo, že ju vypočul a zvážil jej argumenty. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. II. ÚS 410/06, ESLP: Ruiz Torija v. Španielsko, Yanakiev v. Bulharsko). Z povinnosti „rozhodovať v obdobných veciach rovnako“ vyplýva pre súd v prípade odklonu od existujúcej judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon (obdobne § 220 ods. 3 CSP).

8. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka opodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom (v dôsledku nenaplnenia kvalitatívnych požiadaviek na odôvodnenie súdneho rozhodnutia) jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolanie žalobkyne je preto v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň aj dôvodné, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť. Dovolací súd preto podľa § 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na zistenú vadu zmätočnosti dovolací súd sa ďalšími dovolacími dôvodmi nemal možnosť zaoberať.

9. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§

453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

10. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.